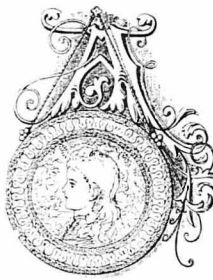

Η ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΓΚΙΝΩ

Μία οικειογενεία θεατρίνων. 'Ο πατήρ Γκινώ και τὰ παιδιὰ του. Τὸ σπίτι...φρενοκομείο!... Τὰ πρώτα βήματα τῆς Φραγκίσκης. Οἱ θριαμβεῖς τῆς. Κι' ἔμως ἡ καρδιά της μένει κλειστή. 'Ο πρώτος της ἔρωσ. Δὲν ἠπερσέε να τὸν βλέπῃ να κλαίῃ. Τὸ τέλος τῆς ἄγνου εἰδυλλίου. 'Ο συναγωνισμὸς τῶν ἀριστοκρατῶν. Γύρω ἀπὸ μιὰ καρδιά. 'Ο νικητῆς, κτλ. κτλ

I ΡΧΙΖΟΥΜΕ σήμερα τὴν ἐξιστόρησι τῆς ζωῆς ἐνὸς ἀστέρος τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου, μιᾶς ἀληθινῆς καταπληκτικῆς γυναικας, ποὺ κατεγύησε τὴν Παρισινή κοινωνία τοῦ 18ου αἰῶνος, τῆς Φραγκίσκης Γκινώ. Ἡ Γκινώ ἠπῆρξε μιὰ ἀπὸ τῆς πῶ ἐνδιαφερόμεσες φρενοκομείας, τῆς ἰστίες ἀνεδείξε ἡ καλλιτεχνική μὴ καὶ ἡ κομικωτάτη ἐκείνη παίζει ἄλλοτε στῆ Γαλλικῆ Κομωδία, μὰ στὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχε γεννηθεῖ ἡ Γ α λ λ ι α ρ.

Ἡ ὥραια Φραγκίσκη Γκινώ ἦταν τὸ τελευταῖο παιδί μιᾶς οικογενείας παλῆων καὶ ξεπεσμένων ἠθοσιῶν. 'Ο πατέρας της εἶχε παῖξε ἄλλοτε στῆ Γαλλικῆ Κομωδία, μὰ στὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχε γεννηθεῖ ὁλοκλήρου τὸ νέο τοῦ πρώτου ἔρωτος τῆς πρωταγωνιστίας.

Φραγκίσκη ἦταν πειὰ ἕνας ἀσημάτωσ καλλιτοῦσ. Εἶχε λέντε ὀλοκλήρου παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἐπίσης ἔπαισε στὸ θεάτρο. Καὶ ὅταν τὰ παιδιὰ του μεγάλωσαν, τὸ φτωχικὸ σπίτι στὸ ὁποῖο κατοικοῦσε ἡ οικογένεια αὐτῆς ἔμοιαζε κάθε μέρα, ἀπὸ τὸ πρῶτο ὄσ τὸ βράδυ, μὲ σκηρὴ θεάτρου, σ' ὄφες γενιᾶν δοκιμῶν.

Καθισμένη σὲ μιὰ γωνιά, ὁ γερο-Γκινώ μελετοῦσε ἠηλόφωνα ἕναν καινοῦνο ῥόλο του, ἐνὼ ἡ γυναίκα του τοῦ ἀπαντοῖσε, πλένοντας τὰ πιάτα στὴν κουζίνα. Σὲ μιὰ ἄλλη γωνιά τοῦ δωματίου, ὁ μεγαλύτερος γιὸς ἀγγέλλει μὲ ρητορικά σχήματα ἕναν μονόλογο ἀπὸ κάποια τραγωδία τοῦ Ρακίνα. Συγχρόνως τὰ τρία κορίτσια, προσπαθοῦσαν στὸ διπλῶν δωμάτιο μὰ παίζουν τὸν ῥόλοσ ποὺ εἶχαν σὲ μιὰ κωμωδία τοῦ Μολιέρου. 'Ολόκληρο τὸ σπίτι ἀντηχοῦσε ἔτσι ἀπὸ φωνές, ἀπαγγελίες, διαλόγους, μονόλογους καὶ γέλια.

Σὰν καλὸς πατέρας, ὁ Γκινώ εἶχε βρεῖ δουλειὰ γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ του καὶ τοὺς εἶχε δώσει καὶ αἰμαρὰ μαθήματα πρακτικῆς ἠθικῆς. Ἰπεραρροτῆ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν εὐτυχία τους σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. 'Ἐτσι, τὰ ἀγόρια του εἶχαν μάθει ἀπὸ τὸ σπίτι του ὅτι δὲν εἶχαν νὰ ἠτολοῦσιν παρὰ μόνονα στὸ ταλέντο τους γιὰ νὰ κάνουν παρῶδες, καὶ τὰ κορίτσια του ἐπίσης, ὅτι μόνονα μὲ τὴν κοκετταρία καὶ μὲ μιὰ φρόνημη περιφρόνησι στὸν ἔρωτα, θὰ ἠμποροῦσαν νὰ κατορθώσουν τὸ πᾶν!

Δὲν πέρσσε λοιπὸν πολλὲς καιροῦ, κί' ὅλοι εἶχαν βρεῖ ἐργασία, ἐκτός ἀπὸ τὴν μικρότερη κόρη τῆς Φραγκίσκη. Μὰ σὲ λίγο, στὰ 1718, ἔκανε κί' αὐτὴ τὴν πρώτη ἐμφάνισι τῆς στὸ θεάτρο, σὲ μιὰ τραγωδία τοῦ Ρακίνα τῆς «Φαίδρα». Ἡ νεαρὴ κόρη εἶχε σμειώσει ἀρετὴ εὐτυχία, μὰ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ χάρις της, ἡ μελωδικὴ τῆς φωνή, ἡ γοητικὰ ἔντονες χειρονομίες της ἐκάνω στὴ σκηρὴ, ἔδειξαν ὅτι θὰ εὐδοκίμωσε περισσότερο σὲ ἐλαφρότερα ἔργα, σὲ δράματα καὶ κωμωδίες. Τὴν προσέλαβαν λοιπὸν ὡς δευτέρη πρωταγωνιστρία στῆ Γαλλικῆ Κομωδία, καὶ τότε πειὰ ὁ γερο-Γκινώ εἶπε στῆ γυναίκα του :

— Πάει κί' αὐτῆ, τὴ λανσάρωμε! Μποροῦμε τώρα νὰ περῶσσι μερικὲς μέρες καλῆς κί' ἔμεις στὰ γερατειὰ μας!

Παίρνοντας λοιπὸν τὴν συνταξί τους, οἱ δύο καλλιτοῖν, πῆγαν καὶ ἐγκατεστάθησαν σ' ἕνα ἀγροτικὸ σπίτι, στῆ Βουργουνδία.

***

Σιγὰ-σιγὰ, ἡ νεαρὴ Φραγκίσκη Γκινώ ἀναδείχθηκε πρῶτης τάξεως καλλιτέχνις καὶ σὲ λίγο καιρὸ ἦταν ἡ πῶ ἀγαπημένη πρωταγωνιστρία τοῦ Παρισίου. Ἡ χάρις της καὶ τὸ σπινθηροδόλο πνεῦμα της εἶχαν ἐνθουσιάζει

τοὺς κύκλους τῶν ἀριστοκρατῶν, τῶν λογίων καὶ τῶν συγγραφέων. Ἐτσι, ἡ ὥραια Φραγκίσκη εἶδε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ τὴν τριφυλῆ ἕνας εὐρύς κύκλος θαυμαστῶν. Μὰ αὐτὴ δὲν εἶχε διαρκῆ ἀκόμη στὸν κύκλο τῶν θαυμαστῶν της ἐκείνου, ποὺ θὰ ἔκανε τὴν καρδιά της νὰ σμειρῆ.

Καὶ ὅμως ἦταν βέβαιο ὅτι ἡ καρδιά της θὰ σμειροῦσε κάποτε, καὶ ἐσχίθησε πράγματι. Μὰ δὲν ἐσχίθησε οὔτε γιὰ κανέναν ἀριστοκράτη, οὔτε γιὰ κανέναν φρενοκομιστῆ. Ἡ ὥραια Φραγκίσκη δὲν ἠτεχώρησε στὸν ἔρωτα, οὔτε ἀπὸ κατρίτσι οὔτε ἀπὸ διαφθορά, ἠτεχώρησε ἀπὸ... συμπόνια!

— Δὲν μ' ἄρεσι νὰ βλέπω μπροστά μου νὰ κλαίει, εἶχε πει πολλὲς φορὲς.

Ἐνας λοιπὸν ἀπὸ τοὺς δραματικὸς συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς της, ὁ Ζολλὺ, τὴν ἀγάπησε πρῶτὰ καὶ δὲν ἔκανε νὰ κλαίει ἀπὸ μισὸ παιδί ἀπ' τὸν πόνο τῆς ἀγάπης.

Ἡ ὥραια Φραγκίσκη βλιέοντας τον νὰ γίνῃ ὀνάδες διαρκῶν τὸν συμπάθησε στὸ τέλος, κί' ἔτσι, ἔστειρα ἀπὸ λίγες μέρες, ὀλόκληρο τὸ Παρίσι ἐμάθαινε τὸ νέο τοῦ πρώτου ἔρωτος τῆς πρωταγωνιστίας.

Ἐπὶ ἕναν ὀλόκληρο χρόνον, τὸ νεαρὸ ζεῦγος ἀπῆλθεσε ὅλη τὴ γλῶσσα τῆς ἀγάπης. Ἀγαποῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἐλευθρινῶς, ἀβίαστα, χωρὶς προσποιήσι, καταφεύγοντας γιὰ νάνα μόνον στὴν ἐξοχή, στῆς ἐρημιές καὶ στὰ δάση...

Ἡ Φραγκίσκη Γκινώ ἐγεῖθη ἔτσι πλείρα τὸν ἔρωτα, καὶ ἦταν ἴσως ἡ μόνη περίοδος τῆς ζωῆς της αὐτῆ, ποὺ ἀγάπησε μὲ τὴν θερμότητα μὰ καὶ μὲ τὴν ἀγρότητα συγχρόνως.

Μὰ ἄλλοιμονο!... Ὁ ἰδιανὸς αὐτὸς ἔρωτας τῆς Φραγκίσκης δὲν κράτησε περισσότερο ἀπὸ ἕνα χρόνον. Ἄλλες φιλοδοξίες γεννήθησαν μέσα της σιγὰ-σιγὰ. Ὁ Ζολλὺ τὸ κατάλαβε αὐτὸ καὶ ἀποτραβίχτηκε μόνος του. Καὶ τότε πειὰ ἡ ὥραια Φραγκίσκη ἄρχισε τὴν καινοῦρα περίοδον τῆς ζωῆς της, τὴν περίοδον τῆν κατέστησε μιὰ ἀπὸ τῆς περιφιμότερας γυναικῆς τοῦ καιροῦ τῆς.

Διὸ ἀνθρώποι συναγωνίζονταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη νὰ τῆς δώσουν τὴν εὐτυχία ποὺ ἀποζητοῦσε. Καὶ οἱ δύο τους ἦταν μεγάλοι ἀρχόντες, ὁ κόμης γνὲ Βιλλάρ καὶ ὁ βαρόνος γνὲ Κοκανὺ, διδάσμι γιὰ τῆς ἐκκεντρικῆς κοπιτες καὶ γιὰ τῆς ἐρωτικῆς περιπέτειας. Ὁ πρῶτος ἦταν ἀσκημῶς, μὰ εἶχε πνεῦμα σπάνιο. Ἦταν ἕνας εὐχάριστος ἰδιορρυθμῶς καὶ ἐκκεντρικὸς τύπος, εἶχε καλλιτεχνικὰ γούστα καὶ ἄσπεσε πολλὴ τῆς Φραγκίσκης. Ὁ ἄλλος, ὁ Κοκανὺ, ἦταν ἕνας λεπτότατος καὶ εὐγενειώτατος τύπος, μὰ εἶχε μιὰ τῆς τρυφερότητες ἐκείνης ποὺ κομψοῦσαν σὰν τελευταῖα καὶ προκλήων τὴν ἀνία. Καὶ ἡ Φραγκίσκη, ἡ εὐθὺνη καὶ σμειροῦσα Φραγκίσκη, ἀτέρυνε τὴν ἀνία ὅπως ὁ διδάσμι τὸ θυμιάμα.

Πλουσιώτατοι, ὅπως εἶπαμε, καὶ οἱ δύο αὐτοῖ, συναγωνίζονταν στῆς ἐξωφρενικότερες γιὰ νὰ θαμίσουν τὴν γυναίκα ποὺ ποθοῦσαν νὰ καταζητήσουν. Ἐτσι, ὅταν ὁ Βιλλάρ τῆς ἔστειλε ἕνα κώμην, τὴν ἄλλη μέρα ὁ Κοκανὺ τῆς ἔστειλε ἕνα ἄλλο, πολυτέλετο. Ὁ Βιλλάρ ἔδινε πρὸς τμηρὴ τῆς μιὰ ἐξθαμνωτικὴ ἔορτι στὸ μεγάλο σπίτι. Ὁ Κοκανὺ παρεθετε τότε μιὰ ὀλόκληρη σειρά ἀπὸ τὰ γευμὰτὰ του ἐκείνα, ποὺ παρεμίνα ἀληθινόντα. Γύρω τους, διάφοροι ἀριστοκράται ἔβαζαν στοιχημάτα, ποὺς ἀπὸ τοὺς δύο ἀντιζήλους θὰ κέρδιζε στὸ τέλος.

Μὰ σὲ τέλος κέρδιος ὁ Βιλλάρ, κί' ἀπὸ τὸ ὄφειλε στῆς ἐκκεντρικότερες του. Ἐνα βράδου π.χ. πῆγε νὰ πάη ἀπὸ τὸ θέατρο τὴν ὥραια του, ἡ ὁποῖα ἔπαυε τότε ἕνα ἀνατολιτικὸ ἔργον, ντυμένη μὲ μιὰ παραμυθῆ

Κατέφυναν γιὰ νάνα μόνον στὴν ἐξοχή, στῆς ἐρημιές, στὰ δάση...

ΞΕΝΑ ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΑΣΟΥ...

(Του IBAN ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ)

Στάσου!
Μείνε γιά πάντα στη μνήμη μου τέτοια όπως σέ βλέπω τώρα...
'Από τό χείλη σου έχει φύγει κι' ό τελευταίος εμπνευσμένος ήχος...
Τά μάτια σου δέν λάμπουν πιά και δέν άχτυπολούνε...
'Η ματιά σου είνε βασιλευμένη και κοροσμένη από την ούρανια
ώμορφιά που φανερόνεται σ' όλο τό πρόσωπό σου...
Τί παράξενο φως, καθαρότερο και διαφανότερο άπ' τόν ήλιο,
χύθηκε σ' όλο του τό μέλι και μένει άκόμια και στις μικρότερες δι-
πλες του φρεματίος σου;
Ποιάς Θεός χτένισε μέ την ήσυχη και χαϊδευτική πνοή του τα
σγουρά σου μαλλιά;
Τό φίλι του γαίνεται άκόμη φλογερό στο μέτωπό σου, σ' όζωρο
και μαριμαρένιο μέτωπό σου...
Αυτό είνε τό μυστήριο της ζωής και της άγάτης, αυτό είνε ή ά-
θανασία...
Δέν χρειάζεται τίποτε άλλο. Αύτή τη στιγμή είσαι άθάνατη!
'Όταν περάσει αύτή ή στιγμή, θα γίνεις
μιά γοηφτα σκόνης, μιά γυναίκα, ένα παι-
δί...
Μά τί σέ νοιάζει έσένα, αφού αύτή τη
στιγμή στέκεσαι πολύ ψηλά, ψηλότερα από
κάθε έφημερο και διαβατικό!...
Είνε δική σου και δέν θά περάσει ποτέ
αύτή ή στιγμή...
Στάσου κι' άσε με νά πάρω κι' εγώ ένα
μέρος από την άθανασία σου!
'Άσε νά πέση άπάνω στην ψυχή μου
μιάν άχτίδα από την ωμορφιά σου την αί-
ώνα!...

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

(Της KARMEN ΣΥΛΑΒΑ)

Πράσινο φύλλο της κληματιαράς...
Σου έχτισα μιά καλήθα κίττο από τ' ά-
στέρια, κάτω άπ' τά λουλούδια...
'Ελα, αγαπημένε μου, έχει ποτ' άνδρίζον
δία.
'Ελα στο δάσος όπου κινάει τό ριάνο
κι' ανασταίνει ή άγάτη ή φλογερή...
Μέ λουλούδια θα σέ σκεπάσω έχει κι'
άπάνω στην καρδιά σου μιά γείρω τό κερά-
λι μου...
Τή φλόγα των ματιών μου μέσ στών
δικών σου θα τη σβύσω και λόγια άγάτης
θα σού πώ...
Μενεξέδες θα στολίζουν τά κεφάλια μας...
'Ο ήλιος θα μάς πλημμυρίσει μέ άχτίδες.
Και τά πουλιά θα ψάλλουνε στα δέν-
τρα...
'Ατέλειωτος είν' ή άγάτης που δίνουνε
στον κόσμο τόση χαρά...
'Ελα, γιατί πέφτει ή νύχτα, πέφτει
κι' ή δροσούλα... 'Ελα, ό ήλι' άγάτη μου!...

για στολή οδάλισσης. Είχε λοιπόν ντυθεί κι' ό ίδιος σαν Τούρκος ά-
φέντης. Ανατολίτικα έίσης είχε ντύσει τόν άμαξά του και τους λα-
κέδες του. 'Η Φραγκίσκη έμεινε κατενθουσιασμένη. Και μέ τη στολή
της οδάλισσης όπως ήταν, ανέβηκε στο άμαξί του, ενώ τό πλήθος
χειροκροτούσε. Αύτός ήταν, σαν νά λέμε, ό έπίσημος γάμος τους.
Μά ή ώρα καλλιτέχνης δέν έμεινε παλιν κωφο μέ τόν Βιλλάρ.
Και νά γιατί: Μιά μέρα, είδε σ' ένα κατάστημα μιά ύπεροχη του-
αλέττα. Ρώτησε κι' έμαθε ότι ή τουαλέττα αύτή ήταν πουλημένη
στον κόμητα Βιλλάρ. Μιά έβδομάδα άργότερα, είδε νά φορη την
ίδια τουαλέττα μιά άλλη καλλιτέχνης, διάσημη έπίσης γιά την όμορ-
φιά της, ή δεσποινίς Ντεζιά.
'Η ώραία Φραγκίσκη κατάλαβε τότε ότι ό Βιλλάρ την άπατούσε
μά δέν ήθελες, δέν έκανε σκηνές. 'Απλούστατα μόνον, αύτή που
δέν έκανε ποτέ βελόνι στα χείρα της, άρχισε από την έπομένη νά
κεντά μιά γραβάτα, πράγμα που έξέπλητσε τόν κόμητα.
—Γιά ποιόν λοιπόν την κεντάς αύτην την ύπεροχη γραβάτα;
τη ρώτησε μιά μέρα.
—Είνε τό μυστικό μου αυτό, τού άπάντησε ή Φραγκίσκη γελών-
τας. Θα ίδής...
Και πράγματι, έπειτα από μερικές μέρες, ό κόμης είδε νά φορη
τη γραβάτα της Φραγκίσκης ό βαρώνος ντε Κοινάν. Κατάλαβε τότε
και παρεχώρησε τη θέσι του στών άν-
τιπάλ του. Μά ούτε κι' αύτός κρέ-
τηκε γιά πολύ τη ζηλευτή θέσι στην
καρδιά της Φραγκίσκης. 'Ηταν τόσο
πληρωτικός!...
Τό τέλος της ζωής της καταπλη-
κτικής αύτης γυναίκας θα τό διηγη-
θούμε στο άλλο μας φύλλο.

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ □ □ □

'Ο Γάλλος συγγραφέας Καζιμίρ Ντελεσιύν

ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΠΑΘΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΦΙΛΑΡΓΥΡΩΝ

'Η φιλαργυρία Φρειδερίκου του Μεγάλου. Γιά ένα σπασμένο
τζάμι. Μιέγας, άλλα φιλικατζής. 'Η ταιγκουνιά του στρατηγού
Μάλμπουρ. Γιά χίλιες λίρες. Πώς έχασε τό κεφάλι του ένας
πολιτικός κατάδικος. 'Ενας παραδόξιστος στόν 'Αθη, κ.τ.λ.

'Ο Φρειδερίκος ό μέγας ήταν ένας από τούς πιο φιλαργύρους
μονάρχας του κόσμου. Σπανίως βαστούσε άπάνω του χρήματα. Κατά
τη διάρκεια μάλιστα περιουσίας του στη Σιλεσία δέν είχε μαζί
του παρά μόνο δύο τάλληρα!

Συγχρόνως είχε δώσει έντολή στους άκολουθούς του νά μήν έξο-
φλούν κανένα λογαριασμό, χωρίς έντολή δική του. Μιά μέρα του ή-
πέβαλαν τό λογαριασμό γιά ένα... σπασμένο τζάμι, τό οποίο έφρεπε
ν' άντικαταστήσουν. 'Ο Φρειδερίκος, τόν μελέτησε έμβριθώς και έ-
κοψε από αύτόν ένα ποσό, όμι μεγαλειότερο τών... 50 λεπτών!...

'Ηταν δηλαδή ό βασιλεύς αύτός μ έ γ α ς σ' όλα τ' άλλα και
μ ι κ ρ ό ς στο ζήτημα τών χρημάτων. Ταιγκ-
κουνής και φιλικατζής!...

'Ο περιφωμος στρατηγός Μάλμπουρ ή-
ταν έπίσης πολύ παραδόξιστος. Κάποτε πα-
ρουσιάστηκε σ' αύτόν ένας πολιτής και τόν
παρακάλεσε νά φροντίση νά τόν διορίση σε
μιά θέσι μέ την ύπόσχεσι νά του δώση ως
μισοθή χίλιες λίρες κρηφά.

—Δός μου τις χίλιες λίρες, του έλε-
τε ό στρατηγός, και σφρα νά τό πής σ' όλον
τόν κόσμο. Λίγο-μεί γνοιάζει!...

'Ο διοικητής κάποιου φρουρίου της Σα-
ξωνίας, στο όποιο βρισκόταν κλεισμένος ό
πολιτικός κατάδικος Πάτζουλι, έλαβε μιά μέ-
ρα από την κυβέρνησή του την μυστική έν-
τολή ν' άφήση τόν δεσποτή νά δραστηρι-
ση κρηφά, πριν φτάση στο φρούριό ή δια-
ταγή της θανατικής του εκτελέσεως.

'Αλλ' ό φρούραρχος, ό όποιος ήταν τρο-
μέρα φιλάργυρος, άρχισε νά παζαρεύη μέ
τόν κατάδικο την τιμή της άτελειθερόσέως
του. 'Όσον νά τελείωση όμως τά παζάρια
του έφτασε ή διαταγή της εκτελέσεως και
έτσι, ό άτυχής Πάτζουλι έχασε τό κεφάλι
του, έξ αίτίας της ταιγκουνιάς του φρου-
ράρχου.

Μιά φορά κάποιος άστείος έβαλε στοί-
χημα μέ μερικούς φίλους του ότι θα κατώ-
θωνε νά φάη στό σπίτι ενός πλουσίου απαγ-
γορευμένου, ό όποιος ποτέ δέν είχε προσκα-
λέσει άνθρωπο σέ γεύμα. Παρουσιάστηκε λοι-
πόν ένα μεσημέρι στο σπίτι του και του έλεγε:
—'Ηρθα νά σάς προσέτιω μιά έπαξερίσι,
άτ' την όποία θα βγάλτε άσφαλίστατα και
χωρίς κόπο χίλια τάλληρα. 'Αλλά βλέπω
ότι σάς περιμένει ή σούτα σας.

'Ο φιλάργυρος αναγκάστηκε τότε θέλοντας και μη νά προσκαλέ-
σει τό έπισκέπτη του νά φάνε μαζί. Μετά τό φαγητό τόν πήρε στο
γυραφέι του και τόν ρώτησε άνωτόμουνα:
—Λοιπόν, ποιά είνε ή έπιχειρήσι πρότασι σας;
—'Εχετε μιά κόρη γιά παντρεία. 'Εμβαθί της δίνετε γιά
πρόκια δέκα χιλιάδες τάλληρα, είν' αλήθεια; έπε ό φαρσέφ.
—Μάλιστα!
—'Ε, λοιπόν εγώ δέχομαι νά την πάρω μέ έννην χιλιάδες
μόναχο. Δηλαδή, καθώς βλέπετε, έχετε άσφαλές κέρδος χίλια τάλ-
ληρα!...

'Ο ταιγκουνής έκοκάλωσε!...
'Ο Λουκιανός άναφέρει κάπου σχετικώς μέ τούς φιλαργύρους τό
έξης χαριτωμένο ανέκδοτο:
'Όταν άπέθανε κάποιος 'Εξηνταβελώνης και κατέβηκε στόν 'Αθη,
οί δικαστίαι πρότειναν διάφορες ποινές έναντίον του:
—Νά τόν κερφώσουμε στο βόαχο του Προμηθέως! έπε ό ένας.
—Νά τόν βάλομε νά βγάη νερό μέ τόν πόθο τών Δαναΐδων!...
φώναζε δεύτερος.
—Νά τόν καταδικάσουμε νά κινάη την πέτρα του Σισύφου! πε-
τάντηκε τρίτος.

—'Οχι! έπε ό Μίνως. Καλύτερη
τιμωρία γι' αύτόν, είνε νά τόν ένασπει-
λομε στόν άπάνω κόσμο.
'Ετσι, ό φιλάργυρος έπανήλθε στη
ζωή. Κι' όταν είδε την περιουσία του νά
την κατασπαταλούν οι κληρονόμοι του,
έσπασε άτ' τό κακό του!...

